

1.

Rugsėjo pradžia prie Baltijos. Diena saulėta, danguje nė menkausio debesėlio, tačiau vasaros žydrynė jau išbluko, tapo nebe tokia vaiski, gal net kiek pilkšva. Sezonas baigėsi – lentoje prie paplūdimio jau neberašoma oro ir vandens temperatūra, nebeveikia paplūdimio kavinės, niekas nenuomoja gultų ir skėčių, netgi ledų vežimėliai tušti. Deja, Lietuvoje atostogų prie jūros laikotarpis labai trumpas, ir Skirmantė visada pavydi šalims, turinčioms ilgą vasarą. Nors jai patinka keturi metų laikai ir nė vieno nenorėtų atsisakyti, mielai sutiktų, kad pavasaris, ruduo ir žiema padovanotų po vieną savo mėnesį vasarai, o toji truktų pusę metų. Tiesa, dabar atrodo, kad vasara, lyg išklausiusi jos norus, nė nesibaigė – paplūdimyje nemažai žmonių, nors jie daugiausia pagyvenę, arba jaunos šeimos su ikimokyklinukais, nes vyresniesiems prasidėjo mokslo metai.

Jau nuimti moterų ir nudistų pliažo ženklai, vadinasi, visiems galima išsitiesti ant smėlio bet kur. Tačiau moterys kaip ir visada įsikuria įprastoje vietoje ir deginasi nuogos. Jūra dar nešalta, tačiau besimaudančius galima suskaičiuoti ant pirštų – nedrįsta išmėginti, nors ir įkaitinti karštų saulės

spinduliu, o vandens spalva tokia pat viliojanti kaip tikrą vasarą – prie kranto žalsva, giliau – mėlyna, tik ne tokia tamsi kaip Viduržemio jūros.

Skirmantė niekada nesiilsėdavo tokiu metu, todėl dabar jai maloni atgaiva ir ji visa širdimi mėgaujasi nesibaigiančia vasara. Moteris jau visą savaitę kasdien ateina čia, nes sugriuvus įprastam gyvenimui mėgina nusiraminti, pailsėti, atrasti save iš naujo, išmokti gyventi viena, pamąstyti, ką norėtų ir galėtų veikti toliau.

Ta moteris ir vėl ateina paplūdimiu kaip ir kasdien, tuo pačiu metu, tik vėliau negu Skirmantė. Aukšta, liekna, ilga marga, besiplaikstančia suknele. Ant galvos didžiulė elegantiška šiaudinė skrybėlė, akis slepia tamsūs akiniai. Pirmą kartą ją išvydusi, Skirmantė pamanė, kad moteris ne ką vyresnė už ją pačią, bet iš arčiau labiau priminė jos mamą. Skirmantė pavadino ją Vieniša moterimi prie jūros, nors ji ir pati tokia pat vieniša. Tačiau, skirtingai nuo jos, ši moteris atrodo suradusi save, susikūrusi tam tikrą ritualą: paeina nuošaliau, pasideda ant smėlio paplūdimio krepšį, iš jo ištraukusi pasitiesia didelį linksmai dryžuotą rankšluostį, nusivelka suknelę ir lieka su juodu ištisiniu maudymosi kostiumėliu. Tada atlieka kelis jogos ir gimnastikos pratimus, juda grakščiai lyg šokėja. Baigusi mankštą, išsineria iš maudymosi kostiumėlio, nubėga prie vandens ir įbridusi giliau nuplaukia. Mano bendramintė, mąsto Skirmantė, – vandens temperatūra jos taip pat negąsdina. Išlipusi iš vandens ji dar pavaikščioja parkrante, kol išdžiūsta, o paskui išsitiesia ant rankšluosčio ir užsimerkia. Skirmantė gėrėjosi jos rudu, lygiai įdegusiu kūnu. Matyti, kad stebimoji pajūryje vieši jau ganėtinai ilgai,

nes Skirmantės įdegis daug blankesnis. Elegantiškoji poilsiautoja visada įsitaiso atokiau, todėl Skirmantė dar gerai neįsiziūrėjo jos veido, kurio didelę dalį dengia akiniai, bet įsivaizduoja, kad turėtų būti gražus.

Įdomu, kokią dramą jai teko išgyventi ir kaip ji įveikė sielvartą. O kad jo būta, akivaizdu. Pati tai patyrusi ir dar neatsigavusi, Skirmantė atpažįsta likimo seserį. Būtų įdomu pasišnekėti, bet, matyt, moteriai nelabai reikia draugijos. Paprastai sielvartas mėgsta vienatvę, kai nereikalingos jokios to nepatyrusios bičiulės, kurios vis tiek tavęs nesupras. Skirmantė jau tuo įsitikino: vos tik prašnekdavo apie savo liūdesį, draugės ir šiaip pažįstamos tuoj prisimindavo kokį nors įvykį iš savo ar giminaičių gyvenimo, skaitytą romaną ar straipsnį, kuriuo būtinai norėdavo pasidalinti su ja. Ne daug žmonių moka klausytis, veikiausiai nori patys pasakoti. O kitų istorijos Skirmantei dabar visai neįdomios ir nesvarbios. Nors nepatenkinta, kai kitos nesiklauso, ką kalba ji, pati pagauna save draugėms tarškant nuklydusi į savąsias mintis ir tik apsimetanti, kad klausosi. Kiekvieno žmogaus patirtis unikali, skausmas skirtingas. Skirmantė nepasijaučia geriau, išgirdusi, kad ir kitai buvo panašiai. Žmonės mokosi tik iš savo patirties, patys turi pereiti per visus sielvarto ar netekties etapus, kad ir kokias gyventi moka knygas perskaitytų, kad ir kiek tikroviškų pasakojimų išklausytų.

Skirmantei pirmiausia reikia išsiaiškinti pačiai. Todėl knaisiojasi savo praecityje, mėgindama suvokti, kur suklydo, ką ne taip padarė, kad atsidūrė čia.

2.

Skirmantės romaną prasidėjo vos po kelių savaitių, kai įsidarbino projektų vadybininke didelėje tarptautinėje įmonėje. Tuo metu bendrovė plėtėsi – skelbė konkursą į naujai kuriamas pareigybes. Ji atėjo kartu su keliais naujais darbuotojais, universitetų absolventais, kurių dauguma buvo studijavę užsienyje, gerai mokantys kalbas. Vadovybė siekė atsinaujinti, įlieti šviežio kraujo ir skelbime pabrėžė, kad kviečiami jauni, gabūs žmonės, turintys originalių idėjų ir šiuolaikinį požiūrį į verslą, pirmenybė teikiama šiemet įgijusiems magistro laipsnį, o darbo patirtis nebūtina. Skirmantė, baigusi studijas prieš trejus metus, bet atitinkanti kitą sąlygą – studijavo vadybos magistrantūrą Švedijoje, nutarė rizikuoti ir parašė prašymą. Ji turėjo darbą kitoje bendrovėje, bet nebuvo labai patenkinta nei savo pareigomis, nei atlyginimu, nei vadovybe, kuri ne tik nenorėjo priimti jokių jos „išsigalvojimų“, kaip geriau organizuoti darbą, bet įspėjo daugiau nelįsti į akis ir neatimti brangaus vadovų laiko su savo „patirtimi nepagrįstomis“ idėjomis, kai daug seniau dirbantys ir vertingesni specialistai nieko panašaus nesiūlo. Į mėginimą ginti savo mintis: „O Švedijoje...“ jai buvo atkirta: „O čia Lietuva ir šitaip

nebus.“ Nusprendusi, kad jos galimybės daryti karjerą šioje bendrovėje labai ribotos, Skirmantė nutarė nebeužsibūti, todėl sudominęs darbo skelbimas pasitaikė kaip tik laiku.

Per darbo pokalbį ji suprato padariusi įspūdį generaliniam direktoriui, personalo vadovei ir kitiems komisijos nariams: dalykiška, pasitikinti savimi, moka argumentuoti ginti savo idėjas, nesinaudoja moteriškumu kaip kai kurios prieš ją buvusios kandidatės. Ji gavo darbą po pirmojo pokalbio, net nepakviesta į antrąjį. Priėmę daug naujų narių, vadovai ilgai nelaukę nusprendė surengti komandos formavimo vakarėlį, kur pristatytų seniau dirbantiems kolegoms naujuosius narius, o šie savo ruožtu susipažintų su visais. Buvo išnuomota sodyba prie ežero, užsakytos vaisės, Viešųjų ryšių skyrius prigalvojo įvairiausių konkursų, varžybų, prizų laimėtojams. Viena iš įdomesnių rungčių buvo lobių paieška pagal žemėlapią ir užuominas. Dalyviai buvo suskirstyti poromis, ir Skirmantė atsidūrė kartu su savo skyriaus vadovu Renaldu – aukštu, lieknu, šiaudų spalvos plaukais, kiek per trisdešimt perkopusiu vyriškiu. Burtų keliu sudarytas duetas pasirodė labai sėkmingas: Renaldas gerai skaitė žemėlapią, o Skirmantė greitai ir teisingai šifravo užkoduotas užuominas bei nurodymus, todėl jie greitai surado vieną iš kelių „lobių“, vėliau dar vieną. Mergina džiugiai krykštavo.

– Daugiau nieieškokim, – pasiūlė vadovas, – nors matau, kad nesunkiai susižertume visus prizus. Bet mus gali įtarti korupcija. Žmonės ims šnekėti, kad kas nors mums išdavė, kur ieškoti... Palikime atradimo džiaugsmą ir kitiems.

Pagauta azarto Skirmantė būtų mielai ieškojusi ir toliau, bet ji čia naujokė, nežino taisyklių, todėl nusivylusi paklausė

viršininko ir jie neskubėdami kiūtino per mišką, nebekreipdami dėmesio į paslėptas užduotis. Užkliuvusi už šaknies Skirmantė kluptelėjo ir vos neišsitiesė visu ūgiu veidu į žemę, bet Renaldas spėjo sugriebti ją ir padėjo atsistoti. Jų veidai atsidūrė labai arti vienas kito... Ir kas tokioje padėtyje nepasibučiuotų? Po kelių akimirklų visa iškaitusi Skirmantė atsitraukė ir sumišusi nudelbė akis.

– Mums nederėtų... – sumurmėjo ji.

– Žinau, – nusijuokė Renaldas. – Bet čia tankumynas, niekas nemato, o trauka per daug didelė... Viskas bus gerai, niekas nesužinos.

Toliau jiedu slinko dar lėčiau, vis sustodami ir bučiuodamiesi. Skirmantei laikas sustojo, ir ji jau nebenorėjo grįžti pas kitus, tik būti su juo ir mėgautis jaudinančiais bučiniais. Laimei, Renaldas neprarado blaivaus proto.

– O dabar jau skubėsime ir be sustojimų, – tarė jis ir reikšmingai pažvelgė į jos lūpas. – Negalime vėluoti, kad niekas nieko neįtartų. Ar sugebėsi neišsiduoti? Esi labai išraudusi.

– Pasistengsiu, – pažadėjo Skirmantė, – tikiuosi, kiti pagalvos, kad esu labai suplukusi nuo greito lėkimo per mišką, bet turime surasti dar bent vieną punktą, pasižymėti ir pasiimti užduotis, nes bendradarbiai įtars, kad mudu iš tiesų ne lobio ieškojome, o darėm kitus dalykus.

Jis nusijuokė:

– Jie nelabai suklystų. Bet tu teisi.

Jie surado dar tris punktus, bet pavėlavo – lobiai jau buvo rasti, bet to jiems ir reikėjo. Patenkinti varžybų partneriai patraukė štabo link, nešini pirmiausia laimėtais prizais.

– Jūs ketvirti, – pažymėjęs juos tarė arbitras. – Atrodo, kad po dviejų sėkmingų paieškų sėkmė nusigrėžė nuo jūsų ir nebeaptikote visų punktų.

– O, mums visiškai užtenka to, ką radome, – juokdamasis patikino Renaldas, – prizai labai vertingi, – ir, pastebėjęs dviprasmišką vaikino žvilgsnį, pridūrė: – Išmokome skaityti topografinį žemėlapi, pasigrožėjome mišku, sugebėjome neįsmukti į pelkę...

Vaikinas vertindamas nužvelgė Skirmantę ir supratingai linktelėjo. Matyt, ir pats būtų neprieštaravęs patyrinti mišką su tokia komandos drauge.

– Džiaugiuosi už jus. Geros šventės.

Kai jie pakankamai nutolo nuo štabo, Renaldas tyliai tarė Skirmantei:

– Mūsų prizas buvo kur kas didesnis – puikiai praleidome laiką. – Jis pažvelgė į jos lūpas ir reikšmingai šyptelėjo.

– Taip, tikrai, – išraudo Skirmantė.

– Kada nors būtinai pakartosim, – pažadėjo jis. – O gal ir pratęsim tai, ką pradėjom... – ir vėl ta iškalbinga šypsena, nuo kurios jos širdis ėmė plakti smarkiau, o pilve suplazdėjo drugeliai. – Bet dabar prie kitų aš tau neskirsiu dėmesio ir kreipsiuosi *jūs*, – įspėjo Renaldas. – Manau, supranti?

– Žinoma! Aš nė nemaniau kitaip: dirbu vos kelias savaites, o čia jau romanas su viršininku.

– Na, iki romano dar labai toli, – numykė jis ir pamanęs, kad režė pernelyg kategoriškai, šypsodamas pridūrė: – Kol kas mudu tik paišdykavome, pasijutę nerūpestingais paau-gliais klasės išvykoje.

– Pritariu, – Skirmantė šelmiškai dėbtelėjo į jį ir nuskubėjo kitu takeliu.

Grįžusi į sodybą, mergina išsimaudė ežere, persirengė ir nuėjo puotauti prie valgiais nukrauto stalo. Prisidėjusi lėkštę skanėstų ji prisigretino prie moterų grupelės ir įsijungė į varžybų aptarimą. Kai visi pasisotino, muzikantai pradėjo liaudiškos muzikos programą, kviesdami visus šokti. Skirmantė smagiai trypė polkas ir suko valsus su jaunesniais bendradarbiais, o Renaldas kažką karštai diskutavo su vyresniais kolegomis.

Taip prasidėjo jų slaptas audringas romanas. Po kelių dienų Renaldas pakvietė Skirmantę pavakarieniauti „vienoje romantiškoje vietelėje“. Ji nežinojo, kur jie vyks, ir pamačiusi, kad jis be automobilio, nusprendė, kad kur nors netoliese, galbūt net jaukioje kavinėje jos rajone, tačiau vos tik ji išėjo iš namo, privažiavo taksi, ir galiausiai jie atsidūrė restorane ant ežero kranto, keliasdešimt kilometrų nuo Vilniaus. Po dviejų valandų jau kitas taksi parvežė juos iki Skirmantės gatvės. Renaldas atsiskaitė su vairuotoju ir taip pat išlipo.

– Nevažiuoji namo? – apsimetė nustebusi Skirmantė, nes to tikėjosi ir apsisprendė: tebūnie.

– Manau, kad prieš tai dar reikia išgerti šampaną, kuri turiu lagaminėlyje, – pasiūlė jis. – Regis, ant ežero kranto jo pritrūko.

– Šampanas būtų gerai... – nutęsė Skirmantė ir juokdamasi pridūrė: – Bet ar ne per greit viskas vyksta?

– Viskas tavo rankose, – patikino Renaldas. – Nesakau, kad nenoriu tavęs, bet pažadu, kad liausiuosi, kai tik sustabdysi. Susitarėm?

– Susitarėm, – sutiko ji ir tą akimirką buvo tvirtai pasiryžusi, kad užteks šampano ir kelių aistringų bučinių. Reikia palaukti – tik filmuose žmonės mylisi per pirmą pasimatymą, o paskui lieka kartu. Tikrovėje gali būti visiškai kitaip: vėsus bučinyš iš ryto, įprasta frazė: „Aš tau paskambinsiu“, o paskui – tylą... Taigi, ji nubrėš ribas, o mylėsis vėliau – po kelių susitikimų, bent po mėnesio, kai bus įsitikinusi, kad jau atėjo laikas.

Deja, ar laimei, laikas atėjo daug greičiau...

– Aš taip ir nesustabdžiau tavęs... – po pusvalandžio kuždėjo Skirmantė, glausdamasi prie Renaldo plačioje lovoje jos nuomojamame dviejų kambarių bute blokiniam name. Stabdyti nebuvo nei laiko, nei noro: vos įžengęs pro duris jis ėmė bučiuoti ją, Skirmantės pasiryžimas palaukti bent mėnesį išsisklaidė kaip ryto rūkas, drabužiai, regis, patys nuslydo ir sukrito ant grindų, jie griuvo į lovą ir kitą akimirką ji jau aimanavo nuo karštų glamonių...

– Ir labai gerai padarei, – atsakė jis. – Buvo labai sunku tramdyti savo jausmus. Manau, ir tau. Abu troškome to nuo pat pirmo bučinio miške.

Skirmantė pritarė, kad jis teisus. Paskui jie kartu prausėsi po dušu, gėrė šampaną ir vėl mylėjosi, šį kartą lėčiau, jausmingiau, tyrinėdami vienas kitą ir niekaip nepasisotindami. Renaldas išėjo tik ankstų rytą – turėjo grįžti namo, persirengti darbui tinkamais drabužiais.

Skirmantė dar užmigo šypsodamasi – gyvenimas puikus. Tačiau pabudusią apniko abejonės: viskas per daug greitai.

Ką jis pagalvojo apie ją? Ar nepalaikė lengvai prieinama? Gal pamanė, kad ji tokia meili visiems? Kad jai čia tik nereikšmingas epizodas, siekiant viršininko palankumo? Kad tokių jos gyvenime jau buvo ne vienas? Gal jam neatrodo taip, kaip jai: staiga užsiliepsnojusi aistra pagimdė meilę – nelauktą, nevaldomą ir ilgalaikę?

Darbe Renaldas tesėjo žodį – bendravo kaip ir visada viršininkas su pavaldine, niekaip neišsiduodamas, kad prisimena tai, kas vyko naktį, o Skirmantei teko labai stengtis, kad nugalėjusi virpulį ir dilgčiojimą, apimantį vos pažvelgus į Renaldą, elgtųsi ramiai ir dalykiškai, nors traukte traukė įbėgus į Renaldo kabinetą klestelėti jam ant kelių, prisiglausti ir pabučiuoti. Ji jau ėmė manyti buvusi teisi: jam tai tik įprastas, nereikšmingas nuotykis su patiklia pavaldine. Tačiau į darbo pabaigą mobilusis pyptelėjo, pranešdamas apie žinutę: *Ar ši vakar nelauki svečių su šampanu? Tarkim, apie aštuntą?* Širdis ėmė pašėlusiai daužytis: tai nebus tik vienas epizodas. Jis nori jos! *Žinoma, laukiu*, – atsakė ji.

Jie praleido dar vieną puikų vakarą ir naktį Skirmantės bute, o iš ryto vėl išsiskyrė, susitarę, kad jis atsiųs žinutę apie kitą susitikimą.

Tarnybinis romanas įsisiūbavo, bet kol kas darbe niekas nenutuokė apie jų santykius, abiem sekėsi slėpti jausmus. Tačiau jie slapstėsi ne tik biure. Kadangi Skirmantė gyveno aštuntame aukšte, Renaldas keldavosi į jos butą liftu ir tikimybė kelis kartus susitikti tuos pačius kaimynus buvo nedidelė. Jis palikdavo automobilį atokiau, kitose gatvėse, kad

niekas nepastebėtų jo nuolat stovinčio prie šio daugiabučio ir nenufotografuotų numerių. Skirmantei atrodė, kad Renaldas per daug atsargus – tarsi jį sektų privatus detektyvas, pavydūs bendradarbiai ar žmona. Tačiau jis tikrai viengungis ir, pasak kolegų, niekada nebuvo vedęs, todėl Skirmantė nusprendė nesibaiminti. Ji tikino save, kad žinodama, jog Renaldas vedęs, ji niekada nebūtų tapusi jo meiluže.

Taip prabėgo kelios slaptų susitikimų ir aistros savaitės. Renaldas niekada neužsimindavo apie jų bendrą ateitį, bet tikriausiai dar per anksti, raminosi Skirmantė. Tačiau ilgai niui jai jau ėmė pabosti tokie susitikimai vien tik jos bute ir retos vakarienės atokiose vietose.

– Noriu kur nors nusukti su tavimi, – kartą pasakė ji. – Pabūti dviese prie jūros ar pavaikštinėti gražiame mieste...

– Mintis nebloga, – pritarė jis. – Aš pagalvosiu, reikia peržiūrėti savo tvarkaraštį.

Jie išskrido po dviejų savaitių, bet ne prie jūros, netgi netoli – tik į Varšuvą, kur Renaldas turėjo bendrovės reikalų. Kadangi jis gerai kalbėjo lenkiškai, dažnai tekdavo bendrauti su kaimyninės šalies partneriais, lankytis sostinėje ir kituose miestuose. Renaldui ši dalykinė kelionė niekuo nesiskyrė nuo daugelio kitų, tačiau Skirmantei tos trys dienos atrodė ypatingos. Nors viešbutyje jie apsigyveno atskiruose kambariuose, Renaldas į savąjį užeidavo tik persirengti. Jie kartu apsilankė partnerių bendrovėje, apžiūrėjo jų gamybą, dalyvavo dviejuose susitikimuose, po jų vaikščiojo po miestą, sėdėjo kavinėse, o vakare grįžę į viešbutį atsiduodavo meilės

džiaugsmams. Paskutinę dieną pietavo su direktoriaus pavaduotoju Tomašu. Skirmantė neblogai suprato lenkų kalbą klausydama ir skaitydama, bet trūko šnekėjimo įgūdžių, nes kol kas nebuvo su kuo bendrauti, o Varšuvoje visur kalbėjo Renaldas. Tačiau Skirmantė, iš pradžių bendravusi su Tomašu angliškai, išgėrusi vyno įsidrąsino ir pamėgino šnekėti lenkiškai, padarydama įspūdį ir Renaldo partneriui, ir jam pačiam.

– Panele Skirmante, jūs puikiai kalbate, – gyrė ją Tomas. – Tik drąsiau! Viskas puiku.

– Tai dar vienas mano darbuotojos talentas, apie kurį aš nežinojau, – šypsodamasis pasakė Renaldas. Skirmantė tarėsi išgirdusi silpną ironijos gaidelę, bet tuoj pamiršo – kodėl jis turėtų šaipytis?

Baigiant pietauti, ji visai atsipalaidavo ir net lenkiškai papasakojo vieną linksmą nuotykį. Abu vyrai kvatojosi.

– Jei liktumėt kelias savaites mūsų bendrovėje ir pasitreniruotumėt kalbėti, netrukus jau galėtumėt dalyvauti derybose, – žėrė komplimentus Tomašas. – Pone Renaldai, pagalvokite apie tai. Gal paliksite panelę stažuotis pas mus? Ji būtų neprilygstama.

– Gaila, bet nieko neišeis, – Renaldas skėstelėjo rankomis. – Panelė labai reikalinga man pačiam. Jos niekas negali pakeisti visose srityse, o ypač vienoje... – paskutinis sakiny nuskambėjo labai intymiai, ir Skirmantė paraudo, keikdama save už tai, kad pasirodė tokia nuspėjama.

Tomašas supratingai nusišypsojo ir pasakė:

– Jums pasisekė, kad turite tokią įvairiapusišką darbuotoją.

Skirmantė juokėsi ir, užliūliuota pagyry, nepastebėjo, kaip vyrai reikšmingai susižvalgė.

Atsisveikindamas lenkas pabučiavo Skirmantės ranką ir tarė:

– Panele, jūsų draugija buvo labai maloni, – o atsisukęs į Renaldą pridūrė: – Pone Renaldai, jūsų vadybininkė – tikras lobis. Viliuosi dar ne kartą susitikti su jumis abiem ir Vilniuje, ir Varšuvoje, nes tikiuosi puikios partnerystės.

Renaldas dar kartą pagyrė Skirmantę ir pažadėjo išnaudosiąs jos naujai atrastus gebėjimus – galėsianti susirašinėti su klientais Lenkijoje.

Dalykinė kelionė Skirmantei pasirodė tarsi atostogos – ji atsipalaidavo ir puikiai praleido laiką. Tačiau grįžus į Vilnių viskas liko taip pat – susitikimai Skirmantės bute, be jokių staigmenų.

– Varšuvoj buvo šaunu, bet aš vis tiek noriu prie jūros, – ilgesingai pasakė ji vieną vakarą. – Sugalvok kokių nors reikalų, kad vėl suderintume darbą su malonumais.

– Mes būtinai išsiruošim, – pažadėjo Renaldas. – Kur norėtum?

– Į Maljorką ar Kretą, – pasiūlė Skirmantė.

– Tose vietose knibždėte knibžda lietuvių, – susiraukė jis. – Parinksiu kokią nors nuošalesnę vietą, gal atokią Graikijos salelę.

– O, tai būtų puiku, – apsidžiaugė ji. – Nekantriai lauksiu.

Tačiau Renaldas niekaip nerasdavo laiko, nes nuolat skraidė į dalykines keliones, susitikimus su užsakovais ar tiekėjais, užtrukdavo po kelias dienas, netgi savaitę. Bet Skirmantės nė karto nepakvietė, aiškindamas, kad jis būsiąs labai

užsiėmęs, neliks laiko, kurį leistų kartu kaip Varšuvoje, be to, jei jų bendros kelionės taps per dažnos, bendradarbiai ką nors įtars, gandai pasieks generalinį direktorių, kuris nepakenčia tokių dalykų, ir Skirmantei gali tekti palikti bendrovę, nes buvo priimta viena iš paskutinių, o pagal visur galiojančią nerašytą taisyklę paskutinis atėjęs išeina pirmas. Ji turinti būti kantri – viskam savas laikas. Skirmantė patikino viską suprantanti ir esanti labai kantri, nors iš tiesų negalėjo sulaukti, kada jie pagaliau kur nors išsiruoš.